

[Peter Larsen.]

mange socialpolitiske problemer, der trænger til revision. Men det er netop det, at borgerne selv skal løse deres problemer, der er ideen med vort forslag, hvilket nu er accepteret af regeringen, og selv om det ærede medlem hr. Niels Mørk var ked af at måtte acceptere dette og gjorde det med en vis betænkelighed, så fik vi dog det ærede medlems udtalelser for, at den socialdemokratiske folketingsgruppe står bag ministeren i denne sag. Det er ret interessant, for det viser dog, at vel har selv man visse ønsker, men man har erkendt, at man må bøj sig for oppositionens ønsker i denne sag.

Må jeg videre sige om uroen omkring sygekasserne: når man i dag står over for at kunne få denne uro fjernet, så må man ikke glemme årsagen til den situation, vi har befundet os i i de sidste 2 år; vi må ikke glemme, at det var daværende socialminister Bomholt, der forsøgte at nedlægge fortsættelsessygekasserne og gjorde det, uanset at disse kasser havde løst deres opgave som et led i den offentlige sygeforsikring på en både god og en billig måde, og jeg vil have lov til at betegne det træk, denne sygekasselov var udtryk for, som værende et politisk træk, der ikke var sagligt begrundet, og derfor synes jeg, at man også i det kan finde en af årsagerne til, at vi nu i dag står over for en ændring.

Det er i denne forbindelse ret interessant at lægge mærke til, at nu begynder man at fordele ansvaret og æren for alt det nye, vi formentlig snart skal gennemføre.

Jeg ser i dagbladet Politiken for den 9. november, at man nu vil tillægge det radikale venstre så megen indflydelse ved at nævne, at dette lille parti i 1960 hindrede den daværende socialminister i at gennemføre sit forslag. Man hindrede ham i helt at ødelægge fortsættelseskasserne, og nu, siger den samme leder, er det radikale venstre også skyld i, at der kommer forbedringer.

Jeg må rigtignok bemærke, at det er lidt mærkelige toner at lytte til for den, der igennem måneder og år har arbejdet med og fulgt denne sag på nærmeste hold. For kendsgerningen er jo dog, at det radikale venstre som regeringsparti var med til at fremsætte det forslag, den davæ-

rende socialminister fremsatte, og at den radikale ordfører hverken ved første behandling her i det høje ting eller under sagens behandling i folketingsudvalget gjorde noget som helst for at redde fortsættelsessygekasserne.

Det er jo kendsgerningerne i denne sag. At det kan være ubehageligt for det radikale venstre i dag at erkende, at man dengang svigtede den liberale forsikringsform, bliver et spørgsmål, de må gøre op med sig selv; men det var jo først, da oppositionen rejste en stemning om dette problem, en stemning her i salen og senere under udvalgsarbejdet og på møder landet over, en stemning, der resulterede i, at vi stillede nogle og fyre ændringsforslag bl. a. med det sigte at bevare fortsættelsessygekasserne, det var først på dette tidspunkt, at betænkningerne i det radikale venstre begyndte at vågne. Man havde ganske vist ind imellem vedtaget en landsmødeudtalelse om, at man skulle bevare fortsættelsessygekasserne i fuld ligestilling med B-afdelingerne, men man glemte bare at leve op til sin landsmødeudtalelse, da afgørelsen skulle træffes i det høje ting. Det var først da, betænkningerne vågnede efter vort initiativ, disse betænkninger, der resulterede i de utilstrækkelige ændringer, som blev indført i 1960-loven, og som man dengang troede kunne skabe basis for en fair behandling af fortsættelsessygekasserne. Reelt ville man jo med disse forslag hindre tilgangen og dermed klippe livsnerven over for fortsættelsessygekasserne.

Jeg skal ikke bebrejde regeringen, at man nu har erkendt sit fejltrin og søger at råde bod derpå. Jeg må måske gøre den stille bemærkning, at det for mig at se må være en bitter pille at sluge for den højtærede kulturminister, som dengang som socialminister var urokkelig i sin opfattelse af, hvordan dette spørgsmål skulle løses; jeg forstår også, det kan være en bitter pille at sluge for det ærede medlem hr. Niels Mørk og for sygekasserne, som nu må bøj sig.

Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til at gå ind på den ledende artikel, der stod i sidste nummer af Sygekassetidende, hvor man i en hånlige tone omtalte det initiativ, vi fra oppositionens side havde taget, og var så venlig at nævne mit navn og forsøge at hænge venstre ud i denne sag. Men lad